

Copiii din mediul rural al Argeșului - între tradiție și modernism consolidează viitoarea societate sănătoasă

By Raluca Bălașa - 21/06/2023

Material realizat de Carmen Buliga

Lucian Blaga spunea că satul este acel loc unde s-a născut veșnicia. De aici pornesc omenia, hărnicia și frumosul. De la sat au plecat „domnii” și tot aici înfloresc pomii, în cea mai desăvârșită splendoare. Satul românesc nu mai este ca-n „Moromeții” sau în „Ion”, dar încă păstrează ecouri ale unei lumi idilice și aspre. Zona de sud a Argeșului, încorporată în trecut în Vlașca, își păstrează tradițiile, dar dezvoltă și alte valențe. Vom cunoaște în materialul de mai jos niște copii care îmbină tradiția și modernismul. Este vorba despre purtătorii obiceiurilor strămoșești și despre pionierii unei alte arte – arta marțială.

Asociația Meșteșuguri Argeșene onorează traiul strămoșilor noștri

În comuna Ștefan cel Mare, învățătoarea satului (că cine altcineva ar fi mai potrivit pentru această misiune?!), Florența Sgîea a pus, în anul 2014, bazele Asociației Meșteșuguri Argeșene. Cu ajutorul Școlii Populare de Arte și Meserii Pitești au fost înființate două secții externe – canto și dansuri. Acesta a fost începutul, iar după un timp, pe lângă partea artistică, s-au adunat femeii din sat care știau a țese și a coase. Așa au început să-și confecționeze propriile costume populare de la opinci până la fote și ii. Văzând ce minunății ies din mâinile acestor talentate mame și bunicuțe, fetele de școală s-au arătat interesate să deprindă și ele migăloasa artă tradițională. Așa că Florența Sgîea a mărit cercul creatoarelor. Astfel, o clădire care a fost, pe rând, birouri CAP, dispensar și vulcanizare, a fost acum transformată într-o adevărată șezătoare. Munca, de la transformarea unor pereți scorojiți într-un adevărat lăcaș de cultură și tradiție, a fost grea și costisitoare, dar a meritat.

Când am luat noi clădirea, era în paragină, dar am reușit să renovăm. Cu ajutorul OMV Petrom, al voluntarilor, dar mai ales al oamenilor din sat care au venit lângă noi am reușit să facem ce vedeți acum. În acest moment, avem participanți de la vârsta de trei ani până la 70 de ani.”, **povestește Florența Sgîea.**

Cele mai multe membre sunt eleve de școală generală. Printre acestea se numără și Teodora Alexe, din clasa a VII-a, pe care am găsit-o țesând niște bete tricolore:

Eu m-am alăturat de curând, sunt o purtătoare a tradițiilor prin dans, sunt dansatoare, dar particip la orice activitate legată de folclor, pentru că sunt o româncă mândră și mă bucur că în localitatea mea se respectă tradiția și vin cu cea mai mare plăcere.”

Lângă ea țesea la aceleași bete Adelina Grosu, elevă în clasa a VIII-a care se pregătește să intre la Școala Militară de la Breaza.

Mă voi încadra cu mândrie și în viața militară, am dansat și eu, dar acum îmi place mai mult să iau parte la activitățile de lucru manual.”

Totul se desfășoară sub supravegherea și îndrumarea veteranei grupului, tanti Ioana. Aceasta le-a învățat pe nepoatele din șezătoare tainele acului și ale războiului și condamnă imitațiile:

Nu mai sunt materiale bune, acum lumea cumpără chinezării, le poartă de 2-3 ori și gata, se rup. Păi o ie de-a noastră o ții și peste 100 de ani.”, **oftează răsucind din furcă.**

Și, ca atmosfera să fie desăvârșită, mezina grupului, în vârstă de nouă ani, ne cântă vechi melodii populare. Gătită cu o superbă fotă făcută chiar de ele, care îi strângea sub greutatea firului trupșorul fragil ce părea că stă să se frângă, cu un trandafir roșu prins în cosița de culoarea alunei târzii și privind pe sub niște ochi genoși, Aneliss Maria ne-a oferit un moment aparte în orice șezătoare tradițională. Am cântat și noi cu ea, deși momentul i-a aparținut întru totul. Timpul trece repede când frumusețea te cuprinde și totuși pare să aibă în continuare o nesfârșită răbdare... ne ridicăm cu greu, nu înainte de a trage cu ochiul la ce meșteșugea o doamnă – o superbă rochiță de inspirație populară pentru o fetiță de trei ani de la București. Ne-o și imaginăm pe micuță îmbrăcată în frumoasa rochiță de culoarea cicoarei, cu florile câmpiei aplicate pe ea. Plecăm spre Slobozia, către alți copii talentați.

De la bățuta de pe Vlașca, la „bățuta” de pe tatami

Aici, la ora 17.00 fix, începe antrenamentul de judo condus de Sensei Valentin Rizea. Îmbrăcați în chimonou, copiii dau salutul de început și pornesc într-o alergare ușoară. În spatele băieților se află o domnișorică, dar și o păpușică „asiatică” de numai 5 ani. Andreea aleargă cot la cot cu ai săi colegi, se dă peste cap, bate tare cu palmele pe tatami, i se desface părul, îi alunecă centura, dar nu se dă bătută. Serioasă și energică, Andreea efectuează antrenamentul.

Am dus-o la primul ei concurs, la Călinești. Îmi era cam teamă, fiind atât de micuță, dar le-a învins pe celelalte concurente. Apoi am prins curaj și am pus-o și cu băieți de categoria ei de kg, chiar promite”, **ne spune, printre picături, instructorul Valentin Rizea.**

Copiii de la Slobozia se antrenează în fostul cămin cultural, cu ajutorul financiar al părinților și a lui sensei, cadru militar, care a achiziționat salteaua și ce a mai fost nevoie. De curând, s-au întors de la Campionatul Național de la Arad, unde au câștigat locurile II, III și IV. Chiar duminică, Denis Rizon, unul dintre băieți, a devenit campion balcanic la grupa sa de vârstă, U13, în cadrul competiției desfășurate în țara noastră, la Sibiu.

Nu se plâng și nu cer nimic, dar ar avea nevoie de ajutor suplimentar pentru a beneficia de condiții bune de pregătire și deplasare. Părăsim tatami din Slobozia cu un sentiment de pace și speranță – satul românesc are viitor, niște copii talentați și serioși consolidează viitoarea societate rurală. Și ca ei, și ca cei din Ștefan cel Mare sunt mulți peste tot în țară!

Original article:

<https://anchetaonline.ro/copiii-mediul-rural-argesului-intre-traditie-modernism-consolideaza-viitoarea-societate-sanatoasa-94007/>